

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.213 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. PRESTI en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen op 23 mei 2008 en verklaart zich als niet begeleide minderjarige vluchteling op dezelfde datum.

De Dienst Voogdij laat een medisch onderzoek uitvoeren op 3 juni 2008 waaruit blijkt dat verzoeker meer dan achttien jaar oud is.

Op 17 september 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr.18.934 van 20 november 2008 wordt aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 10 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 januari 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 20 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat de betrokkene op 23 mei 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 30 juli 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22 september 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 november 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 6 januari 2009 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij niet altijd in Kunar heeft gewoond waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene geuit nadat de Belgische asielinstanties de eerste asielaanvraag van de betrokkene negatief afsloten, dat de betrokkene tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde nooit zijn dorp te hebben verlaten, dat de loutere bewering van de betrokkene dat hij toch nog elders woonde, gemakkelijke verklaringen achteraf zijn. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Op 28 januari 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering. Schending van artikel 2 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van artikel 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering. Dat niet automatisch mag afgeleid worden dat de asielaanvraag van verzoeker ongegrond zou zijn daar de bestreden beslissing geen duidelijke motivering geeft waaruit zij dit kan afleiden. Dat verder onderzoek op zijn minst noodzakelijk is en hierbij dient uit te wijzen of de nieuwe verklaringen doorslaggevend zijn. Dat derhalve de motiveringsplicht faalt in feite en bijgevolg in rechte.

Het is dan ook zeer duidelijk aangetoond dat de bestreden beslissing ten onrechte besluit tot weigering in overwegingname van de vluchtelingenverklaring van verzoeker. Te meer daar zij de Vluchtelingenconventie hierbij schendt.

Dat verzoekers asielaanvraag namelijk ten eerste beantwoordt aan de vereiste criteria zoals deze gesteld worden in de Vluchtelingenconventie dd. 28.07.1951, artikel IA.

De bestreden beslissing ter zake is het voorbeeld van een vage, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering waardoor zij haar vereiste van duidelijke motivatie niet naleeft.

Dat men in deze procedure de stelling dient te hanteren dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

"Dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkend van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen...."(BOES, M.; Administratief Recht, Leuven, Acco. 1994-95,34).

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7681, R.v.St. 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, R.v.St. 23.11.1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Dat verzoeker in de gegeven omstandigheden gerechtigd was om een asielaanvraag te doen. Dat eenieder het recht heeft op een humaan bestaan.

Krachtens de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van door de overheid genomen beslissingen.

"Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993,78 en VAN HEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2,67-71)".

Uit de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen, en verwijst naar de juridische en de feitelijke grondslag. De beslissing werd genomen in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, en de bevoegdheid van de gemachtigde is beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. De schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie kan niet dienstig worden aangevoerd, omdat dit de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister overstijgt.

2.1.3. In de repliekmemoire verwijst verzoeker naar het inleidend verzoekschrift.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals

bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert tevens aan dat zijn *“asielaanvraag namelijk ten zeerste beantwoordt aan de vereiste criteria zoals deze gesteld worde in de Vluchtelingenconventie dd. 28.07.1951, artikel 1A”*.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“ De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen. De gemachtigde van de minister had in casu niet de bevoegdheid om de asielaanvraag van verzoeker te toetsen aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. De kritiek die verzoeker in dit verband in het middel uit, is bijgevolg niet ter zake dienend.

De schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht
Dat het behoort tot de verplichting tot behoorlijk bestuur een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers asielaanvraag te motiveren op grond van elementen die op dat moment ter kennis zijn.
Verzoekers aanvraag werd geweigerd zonder dat hem voldoende de kans werd gegeven zijn situatie toe te lichten.*

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-1982, 36, met noot LAMBRECHTS, W.).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-1985, 946) (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing is veel te algemeen en bijgevolg komt men tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook een onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Migratie- en Asielbeleid.

Dat volgens de Conventie van Genève van 28.07.1951 een vluchteling elke persoon is die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die de bescherming van dat land niet meer kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijn politieke overtuiging.

Verzoeker koesterde een gegronde vrees voor vervolging, waarvoor hij niet de bescherming van de autoriteiten kon inroepen.

Dat verzoeker zijn land is moeten ontvluchten wegens gevaar voor zijn fysieke integriteit. Dit is derhalve de reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

Dat derhalve artikel IA van de Conventie van Geneve dd. 28.07.1951 wordt geschonden.

Dat de elementen van verzoekers' asielaanvraag in het licht van de Vluchtelingenconventie en de daarin gehanteerde criteria echter wel degelijk genoegzaam volstaan. Verzoekers leven werd bedreigd en dat het niet zeker is dat zijn leven niet opnieuw in gevaar zou zijn wanneer hij zouden moeten terugkeren naar Afghanistan.

Dat op zijn minst verzoeker had moeten gehoord worden om de situatie te kunnen verduidelijken. Dat verwerende partij dit echter weigert en louter aanhaalt in de motivering dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet correct is in feite en derhalve faalt zij dan ook naar motivering in rechte gezien de echte inhoud van verzoekers relaas wel degelijk beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Schending van de Vluchtelingenconventie.

Dat men verzoeker geen mogelijkheid geboden heeft om, omtrent zijn situatie, bijkomende bewijzen bij te brengen.

Dat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid geen beslissing tot weigering in overwegingname van verzoekers asielaanvraag kon nemen. Immers, er is geen voorafgaand onderzoek gedaan naar de situatie in Afghanistan.

Immers, een beslissing tot weigering in overwegingname moet gemotiveerd zijn op grond van alle elementen die op dat moment ter kennis zijn.

Dat men voorts in de situatie van verzoeker dan niet beslist om zijn asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker op 20 januari 2009 een verklaring heeft afgelegd waarin hem de kans werd gegeven om zijn situatie toe te lichten. Verzoeker heeft een document ondertekend waarin de ambtenaar hem op 20 januari 2009 de noodzaak heeft meegedeeld om de vragen zo correct mogelijk te beantwoorden met alle bewijselementen waarover hij beschikt. Verzoeker had dus de mogelijkheid om alle nuttige elementen naar voor te brengen en hij werd mondeling gehoord, de schending van de zorgvuldigheidsplicht kan dus niet redelijkerwijze worden aangevoerd. De schending van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien dit de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister overstijgt.

2.2.3. In de repliekmemoire wijst verzoeker erop dat zonder direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of verzoeker in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel de voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden.

